

Europeiska gemenskapernas officiella tidning

ISSN 1024-3054

L 171

fyrtioandra årgången

7 juli 1999

Svensk utgåva

Lagstiftning

Innehållsförteckning

Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning V i Fördraget om Europeiska unionen

1999/440/GUSP:

- ★ **Rådets beslut av den 6 juli 1999 om förlängning av gemensam åtgärd 97/289/GUSP, om inrättande av Europeiska unionens biståndsprogram för att stödja den palestinska myndigheten i dess insatser mot terrorhandlingar som utgår från territorier under dess kontroll** 1

I *Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk*

Kommissionens förordning (EG) nr 1474/1999 av den 6 juli 1999 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker 2

Kommissionens förordning (EG) nr 1475/1999 av den 6 juli 1999 om utfärdande av importlicenser för viss konserverad svamp 4

- ★ **Kommissionens förordning (EG) nr 1476/1999 av den 6 juli 1999 om ändring av rådets förordning (EG) nr 338/97 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem** 5

- ★ **Kommissionens förordning (EG) nr 1477/1999 av den 6 juli 1999 om ändring av förordning (EEG) nr 3220/90 om villkor för användning av vissa enologiska metoder som fastställs i rådets förordning (EEG) nr 822/87** 6

- ★ **Kommissionens förordning (EG) nr 1478/1999 av den 6 juli 1999 om fastställande av det slutliga stödbeloppet för torkat foder för regleringsåret 1998/1999** 8

- ★ **Kommissionens förordning (EG) nr 1479/1999 av den 6 juli 1999 om ändring av förordning (EG) nr 2300/97 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1221/97 om allmänna tillämpningsregler för åtgärder som syftar till att förbättra villkoren för produktion och saluföring av honung** 9

Innehåll (Fortsättning)	Kommissionens förordning (EG) nr 1480/1999 av den 6 juli 1999 om utfärdande av importlicenser för vitlök med ursprung i Kina	11
★	Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier	12

II *Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk*

Kommissionen

1999/441/EG:

★	Kommissionens beslut av den 28 juni 1999 om ändring av kommissionens beslut 92/271/EEG om import till gemenskapen av levande djur och animaliska produkter som har sitt ursprung i eller har avsänts från Bosnien och Hercegovina ⁽¹⁾ [delgivet med nr K(1999) 1728]	17
---	--	-----------

(Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning V i Fördraget om Europeiska unionen)

RÅDETS BESLUT

av den 6 juli 1999

om förlängning av gemensam åtgärd 97/289/GUSP, om inrättande av Europeiska unionens biståndsprogram för att stödja den palestinska myndigheten i dess insatser mot terrorhandlingar som utgår från territorier under dess kontroll

(1999/440/GUSP)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 14 i detta, och

av följande skäl:

1. Den 29 april 1997 beslutade rådet om gemensam åtgärd 97/289/GUSP ⁽¹⁾ om inrättande av Europeiska unionens biståndsprogram för att stödja den palestinska myndigheten i dess insatser mot terrorhandlingar som utgår från territorier under dess kontroll.
2. Den nämnda gemensamma åtgärden, vari en EU-rådgivare utsågs, upphör att gälla den 29 april 2000.
3. Utvärderingen efter halva tiden av den gemensamma åtgärden har bekräftat att unionens biståndsprogram har utgjort ett viktigt bidrag till uppnåendet av unionens mål att stödja den palestinska myndigheten i dess insatser mot terrorhandlingar som utgår från territorier under dess kontroll.
4. Förseningar i inledningsskedet av genomförandet av flera verksamheter som ingår i unionens biståndsprogram innebär att verksamheterna förmodligen kommer att fortsätta även när gemensam åtgärd 97/289/GUSP har upphört att gälla.
5. Kontinuitet i genomförandet av dessa åtgärder anses vara viktigt för att uppnå unionens mål.
6. Den 26 oktober 1998 utvidgade rådet mandatet för EU:s särskilda representant för fredsprocessen i Mellanöstern till att omfatta säkerhetsfrågor. Det är därför viktigt att se till att unionens arbetssätt präglas av samordning och konsekvens.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Den gemensamma åtgärden 97/289/GUSP förlängs härmed till den 31 maj 2002.

Artikel 2

EU-rådgivaren och Europeiska unionens särskilda representant för fredsprocessen i Mellanöstern skall samordna sin verksamhet när det gäller samarbete i säkerhetsfrågor för att åstadkomma konsekvens i unionens verksamhet till stöd för fredsprocessen i Mellanöstern.

Artikel 3

Den gemensamma åtgärden 97/289/GUSP kommer att ses över senast den 30 juni 2000 med sikte på ett eventuellt antagande av ett flerårigt program samt på fastställandet av ett finansiellt vägledande belopp för den återstående perioden.

Artikel 4

Detta beslut blir gällande samma dag som det antas.

Det skall offentliggöras i Officiella tidningen.

Utfärdat i Bryssel den 6 juli 1999.

På rådets vägnar

T. HALONEN

Ordförande

⁽¹⁾ EGT L 120, 12.5.1997, s. 2.

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1474/1999
av den 6 juli 1999
om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter
och grönsaker

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 3223/94 av den 21 december 1994 om tillämpningsföreskrifter för importordningen för frukt och grönsaker⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1498/98⁽²⁾, särskilt artikel 4.1 i denna, och

med beaktande av följande:

1. I förordning (EG) nr 3223/94 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de

produkter och de perioder som anges i bilagan till den förordningen.

2. Vid tillämpningen av dessa kriterier bör schablonvärdena vid import fastställas till de nivåer som anges i bilagan till denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 3223/94 skall fastställas enligt tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 7 juli 1999.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 juli 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 337, 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EGT L 198, 15.7.1998, s. 4.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 6 juli 1999 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(EUR/100 kg)

KN-nr	Kod för tredje land ⁽¹⁾	Schablonvärde vid import
0702 00 00	064	60,7
	999	60,7
0707 00 05	052	56,1
	628	119,3
	999	87,7
0709 90 70	052	56,5
	999	56,5
0805 30 10	382	54,7
	388	59,3
	528	66,0
	999	60,0
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	388	84,9
	400	72,5
	508	79,8
	512	44,4
	524	58,7
	528	25,2
	804	101,0
	999	66,6
	388	100,0
	512	75,7
0808 20 50	528	72,3
	999	82,7
0809 10 00	052	124,2
	064	83,5
	999	103,8
0809 20 95	052	201,2
	064	96,9
	066	120,3
	068	117,8
	400	205,3
	616	186,2
0809 40 05	999	154,6
	624	258,0
	999	258,0

⁽¹⁾ Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 2317/97 (EGT L 321, 22.11.1997, s. 19). Koden "999" betecknar "övriga ursprung".

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1475/1999
av den 6 juli 1999
om utfärdande av importlicenser för viss konserverad svamp

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 2125/95 av den 6 september 1995 om öppnande och förvaltning av gemenskapstullkvoter för svamp⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2493/98⁽²⁾, särskilt artikel 6.4 i denna, och av följande skäl:

1. I artikel 6.4 i förordning (EG) nr 2125/95 föreskrivs att om de kvantiteter för vilka ansökningar inlämnats överstiger den disponibla kvantiteten skall kommissionen fastställa en enhetlig procentsats för minskning av de ifrågavarande ansökningarna och tills vidare upphöra med utfärdandet av licenser för de ansökningar som därefter lämnas in.
2. De kvantiteter för vilka ansökningar om licenser lämnats in den 30 juni och 1 juli 1999 i enlighet med artikel 4.1 a i förordning (EG) nr 2125/95 för produkter med ursprung i Kina har överskridit den disponibla kvantiteten. Det är därför lämpligt att fastställa i vilken utsträckning licenserna kan utfärdas och att upphöra

med utfärdandet av licenser till och med den 31 december 1999 för alla ytterligare ansökningar.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De ansökningar om importlicenser som inlämnas den 30 juni och 1 juli 1999 i enlighet med artikel 4.1 a i förordning (EG) nr 2125/95 och som översänts till kommissionen den 2 juli 1999 skall utfärdas, med omnämnande av artikel 11.1 i samma förordning, för upp till 33,77 % av den ansökta kvantiteten.

Artikel 2

Utfärdandet av importlicenser för vilka ansökan inlämnats i enlighet med förordning (EG) nr 2125/95 för Kina skall upphöra tillfälligt för ansökningar som inlämnas från och med den 2 juli till och med den 31 december 1999.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft den 7 juli 1999.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 juli 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 212, 7.9.1995, s. 16.

⁽²⁾ EGT L 309, 19.11.1998, s. 38.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1476/1999**av den 6 juli 1999****om ändring av rådets förordning (EG) nr 338/97 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem**

EUROPEISKA GEMENSKAPERNA KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 338/97 av den 9 december 1996 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem ⁽¹⁾, senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 2214/98 ⁽²⁾, särskilt artikel 19.3 i denna, och

av följande skäl:

1. Det har gjorts en del ändringar i bilaga III till konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter. Bilaga C till förordning (EG) nr 338/97 bör därför ändras så att dessa ändringar införs.
2. Anpassningar måste göras av förklaringen till bilagorna A, B, C och D till förordning (EG) nr 338/97.
3. De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Kommittén för handel med vilda djur och växter.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 338/97 ändras på följande sätt:

1. Förklaringen till bilagorna A, B, C och D ändras på följande sätt:

a) Punkt 12 skall ersättas med följande:

"12. Symbolen (III) i anslutning till art eller högre grupp anger att de är upptagna i bilaga III till konventionen. I detta fall är det land arten eller den högre gruppen tillhör i bilaga III också angivet med en kod bestående av två bokstäver enligt följande: BO (Bolivia), BR (Brasilien), BW (Botswana), CA (Kanada), CO (Colombia), CR (Costa Rica), GH (Ghana), GT (Guatemala), HN (Honduras), IN (Indien), MX (Mexiko), MY (Malaysia), MU (Mauritius), NP (Nepal), TN (Tunisien) och UY (Uruguay)."

b) Följande led skall läggas till i slutet av punkt 15:

" + 219 Population i Mexiko"

2. I bilaga C skall ledet

"MELIACEAE *Swietenia macrophylla* # 5
(III/BO + 216/BR + 217/CR + 218)
(American mahogany)"

ersättas med

"MELIACEAE *Swietenia macrophylla* # 5
(III/BO + 216/BR + 217/CR + 218/MX
+ 219)
(American mahogany)"

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 29 april 1999.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 juli 1999.

På kommissionens vägnar

Ritt BIERREGAARD

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 61, 3.3.1997, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 279, 16.10.1998, s. 3.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1477/1999**av den 6 juli 1999****om ändring av förordning (EEG) nr 3220/90 om villkor för användning av vissa enologiska metoder som fastställs i rådets förordning (EEG) nr 822/87**

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 822/87 av den 16 mars 1987 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin ⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1627/98 ⁽²⁾, särskilt artikel 15.6 i denna, och

av följande skäl:

1. I kommissionens förordning (EEG) nr 3220/90 ⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2053/97 ⁽⁴⁾, anges villkoren för användning av vissa enologiska metoder som fastställs i förordning (EEG) nr 822/87. Denna bör kompletteras beträffande de villkor för att använda ureas som föreskrivs i förordning (EEG) nr 822/87. Användningen av den metoden bör begränsas till viner vars halt av urinämne riskerar att leda till alltför höga halter av etyluretan under lagringen.
2. Vetenskapliga kommittén för livsmedel har rådfrågats beträffande de bestämmelser som kan vara av betydelse för folkhälsan.

3. De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för vin.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EEG) nr 3220/90 ändras på följande sätt:

1. I artikel 1.5 skall följande läggas till:

”5. Ureas, som används för att minska halten av urinämne i vin i enlighet med punkt 4 c i bilaga VI till förordning (EEG) nr 822/87, får inte användas om den inte motsvarar bestämmelserna i bilaga V till den här förordningen.”

2. Bilagan till den här förordningen skall läggas till efter bilaga IV.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 juli 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 84, 27.3.1987, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 210, 28.7.1998, s. 8.

⁽³⁾ EGT L 308, 8.11.1990, s. 22.

⁽⁴⁾ EGT L 287, 21.10.1997, s. 15.

BILAGA

"BILAGA V

Bestämmelser för ureas

1. Internationell kod för ureas: EG-nr: 3-5-1-5, CAS-nr: 9002-13-5.
2. Aktivitet: ureas (verksam i sur miljö), bryter ned urinämne till ammoniak och koldioxid. Den angivna aktiviteten ligger på minst 5 enheter/mg, där 1 enhet definieras som den mängd enzym som frigör 1 μmol NH_3 per minut vid en temperatur på 37 °C och en ureaskoncentration på 5 g/l (pH4).
3. Ursprung: *Lactobacillus fermentum*
4. Tillämpningsområde: nedbrytning av urinämne i sådant vin som skall lagras under lång tid, när den ursprungliga koncentrationen urinämne är högre än 1 mg/l.
5. Högsta tillåtna dosering: 75 mg enzympreparat per liter behandlat vin dock högst 375 enheter ureas per liter vin. I slutet av behandlingen skall all resterande enzymreaktion avlägsnas genom att vinet filtreras (porens diameter skall vara mindre än 1 μm).
6. Kemisk och mikrobiologisk renhet:

Förlust vid torkning:	mindre än 10 %
Tungmetaller:	mindre än 30 ppm
Pb:	mindre än 10 ppm
As:	mindre än 2 ppm
Koliformer totalt:	inga
<i>Salmonella</i> spp:	inga i ett prov på 25 g
Aeroba bakterier totalt:	mindre än 5×10^4 bakterier/g

Ureas som används vid behandling av vin skall produceras under likvärdiga villkor som sådant ureas som behandlas i yttrandet från Vetenskapliga livsmedelskommittén av den 10 december 1998."

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1478/1999
av den 6 juli 1999
om fastställande av det slutliga stödbeloppet för torkat foder för regleringsåret 1998/1999

EUROPEISKA GEMENSKAPERNA KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 603/95 av den 21 februari 1995 om den gemensamma marknaden för torkat foder ⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1347/95 ⁽²⁾, särskilt artikel 18 i denna, och

av följande skäl:

1. I artikel 3.2 och 3.3 i nämnda förordning (EG) nr 603/95 fastställs de stödbelopp som skall betalas ut till förädlingsföretagen för dehydratiserat foder och soltorkat foder, producerat under regleringsåret 1998/1999. Detta gäller inom ramen för den maximala garanterade kvantitet som fastställs i artikel 4.1 och 4.3 i den förordningen.
2. Av de uppgifter som har lämnats av medlemsstaterna till kommissionen, i enlighet med artikel 15 a andra strecksatsen i förordning (EG) nr 785/95 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 603/95 om den gemensamma marknaden för torkat foder ⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 676/1999 ⁽⁴⁾, framgår att de maximala garanterade kvantiteterna överskreds för dehydratiserat foder men inte gjorde det för soltorkat foder.

3. För dehydratiserat foder bör det därför fastslås att det stödbelopp som anges i förordning (EG) nr 603/95 skall minskas i enlighet med artikel 5 i denna. För soltorkat foder bör stödbeloppet i sin helhet betalas ut till mottagarna.
4. De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för torkat foder.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

För regleringsåret 1998/1999 skall det stödbelopp för torkat foder som fastställs i rådets förordning (EG) nr 603/95, och som för dehydratiserat foder är angivet i artikel 3.2 och för soltorkat foder i artikel 3.3 i den förordningen, betalas ut på följande sätt:

- a) stödbeloppet för dehydratiserat foder skall minskas med 65,88 euro per ton i alla medlemsstater,
- b) stödbeloppet för soltorkat foder skall betalas ut i sin helhet.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 juli 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 63, 21.3.1995, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 131, 15.6.1995, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 79, 7.4.1995, s. 5.

⁽⁴⁾ EGT L 83, 27.3.1999, s. 40.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1479/1999**av den 6 juli 1999****om ändring av förordning (EG) nr 2300/97 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1221/97 om allmänna tillämpningsregler för åtgärder som syftar till att förbättra villkoren för produktion och saluföring av honung**

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1221/97 av den 25 juni 1997 om allmänna tillämpningsregler för åtgärder som syftar till att förbättra villkoren för produktion och saluföring av honung ⁽¹⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 2070/98 ⁽²⁾, särskilt artikel 5 i denna, och

av följande skäl:

1. I kommissionens förordning (EG) nr 2300/97 ⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2767/98 ⁽⁴⁾, fastställs nödvändiga tillämpningsföreskrifter för åtgärder som syftar till att förbättra villkoren för produktion och saluföring av honung.
2. Enligt meddelandena från medlemsstaterna för att uppdatera uppgifterna om strukturen i sektorn i enlighet med artikel 1 a i förordning (EG) nr 2300/97 har det skett förändringar av bistammarna. Följaktligen bör bilaga I till denna förordning ändras.

3. I artikel 2.2 i förordning (EG) nr 2300/97 anges ett sista datum då åtgärderna i de årliga programmen skall vara genomförda. Följaktligen gäller den nya bilaga I för första gången för de årliga programmen för regleringsåret 1999/2000.

4. De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för fjäderfäkött och ägg.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilaga I till förordning (EG) nr 2300/97 skall ersättas av bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas för första gången för de årliga programmen för regleringsåret 1999/2000.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 juli 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 173, 1.7.1997, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 265, 30.9.1998, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 319, 21.11.1997, s. 4.

⁽⁴⁾ EGT L 346, 22.12.1998, s. 13.

BILAGA

"BILAGA I

Medlemsstat	Bistammar
B	100 000
DK	85 000
D	1 038 000
GR	1 217 000
E	2 013 048
F	1 446 906
IRL	20 000
I	1 100 000
L	10 213
NL	80 000
A	373 062
P	550 000
FIN	40 000
S	110 000
UK	200 000
EUR-15	8 383 229"

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1480/1999
av den 6 juli 1999
om utfärdande av importlicenser för vitlök med ursprung i Kina

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2200/96 av den 28 oktober 1996 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker ⁽¹⁾, senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 857/1999 ⁽²⁾,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1040/1999 av den 20 maj 1999 om en skyddsåtgärd som är tillämplig vid import av vitlök med ursprung i Kina ⁽³⁾, särskilt artikel 1.3 i denna, och

av följande skäl:

1. Enligt kommissionens förordning (EEG) nr 1859/93 ⁽⁴⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 1662/94 ⁽⁵⁾, skall övergången till fri omsättning i gemenskapen av vitlök som importeras från tredje länder omfattas av uppvisandet av en importlicens.
2. Enligt artikel 1.1 i förordning (EG) nr 1040/1999 begränsas utfärdandet av importlicenser för vitlök med ursprung i Kina, och för ansökningar som inkommer från och med den 1 juni 1999 till och med den 31 maj 2000, till en månatlig maximikvantitet.

3. Med hänsyn till de kriterier som fastställs i artikel 1.2 i nämnda förordning och till redan utfärdade importlicenser överstiger de ansökta kvantiteterna den 1 juli 1999 den angivna månatliga maximikvantiteten i nämnda förordning för juli månad 1999. Det bör därför fastställas i vilken omfattning importlicenser kan utfärdas för dessa ansökningar. Det finns därför anledning att avslå licensansökningar som inlämnas efter den 1 juli 1999 och före den 2 augusti 1999.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De importlicenser som varit föremål för ansökan enligt artikel 1 i förordning (EEG) nr 1859/93 fr.o.m den 1 juli 1999 för vitlök som klassificeras enligt KN-nummer 0703 20 00 med ursprung i Kina, utfärdas för en kvantitet motsvarande 1,1976 % av den ansökta kvantiteten, med hänsyn tagen till de uppgifter som inkommit till kommissionen den 6 juli 1999.

För ovannämnda produkter skall ansökningar om importlicenser som inlämnas efter den 1 juli 1999 och före den 2 augusti 1999 avslås.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 7 juli 1999.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 juli 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 297, 21.11.1996, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 108, 27.4.1999, s. 7.

⁽³⁾ EGT L 127, 21.5.1999, s. 10.

⁽⁴⁾ EGT L 170, 13.7.1993, s. 10.

⁽⁵⁾ EGT L 176, 9.7.1994, s. 1.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 1999/44/EG**av den 25 maj 1999****om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ⁽¹⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs
yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, mot
bakgrund av det gemensamma utkast som godkändes av förlik-
ningskommittén den 18 mars 1999 ⁽³⁾, och

av följande skäl:

1. I artikel 153.1 och 153.3 i fördraget föreskrivs att
gemenskapen skall bidra till att en hög konsument-
skyddsnivå uppnås genom åtgärder som beslutas enligt
artikel 95 i detta.
2. Den inre marknaden omfattar ett område utan inre
gränser där fri rörlighet för varor, personer, tjänster och
kapital garanteras. Den fria rörligheten för varor gäller
både sådana transaktioner som utförs av personer som
ägnar sig åt affärsverksamhet och sådana som utförs av
privatpersoner. Detta innebär att konsumenter som är
bosatta i en medlemsstat skall kunna köpa varor inom
en annan medlemsstats territorium på grundval av en
enhetlig minimiuppsättning av rättvisa regler om försälj-
ning av konsumentvaror.
3. Medlemsstaternas lagar rörande försäljning av konsu-
mentvaror uppvisar vissa skillnader, vilket leder till att
de nationella marknaderna för försäljning av konsu-
mentvaror skiljer sig åt och till att konkurrensen mellan
säljarna kan snedvridas.
4. De konsumenter som söker dra nytta av den stora mark-
nadens fördelar genom att köpa varor i andra medlems-
stater än sina bosättningsstater spelar en väsentlig roll
för den inre marknadens fullbordande. En konstlad åter-
uppbyggnad av gränser och en uppdelning av markna-
derna bör förhindras. Konsumenternas möjligheter har i
stor utsträckning utökats genom ny kommunikations-
teknik som medger enkel tillgång till distributionssystem
i andra medlemsstater eller i tredje land. I avsaknad av
en minimiharmonisering av reglerna om försäljning av
konsumentvaror riskerar utvecklingen av sådan försälj-
ning av varor, som sker med hjälp av ny kommunika-
tionsteknik på distans, att hindras.
5. Om det skapas en gemensam minimiuppsättning av
konsumenträttsliga bestämmelser som gäller oavsett var
i gemenskapen varorna köps, kommer konsumenternas
förtroende att stärkas och de får möjlighet att dra största
möjliga nytta av den inre marknaden.
6. De huvudsakliga svårigheter som möter konsumenterna
och den huvudsakliga källan till konflikter med säljarna
gäller varor som inte är avtalsenliga. I detta avseende bör
därför en tillnärmning ske av nationell lagstiftning om
försäljning av konsumentvaror, dock utan att detta
inkrärkar på bestämmelser och principer i nationell
lagstiftning som har samband med avtalsrättsligt och
icke-avtalsrättsligt ansvar.
7. Varorna måste framför allt överensstämma med vad som
anges i avtalet. Principen om avtalsenlighet kan anses
vara gemensam för olika nationella rättstraditioner. I
vissa nationella rättstraditioner kan det vara omöjligt att
enbart stödja sig på denna princip för att tillförsäkra
konsumenten en lägsta skyddsnivå. Särskilt i fråga om
dessa rättstraditioner kan det vara värdefullt med ytterli-
gare nationella bestämmelser för att se till att konsu-
menten skyddas i sådana fall där parterna inte har
kommit överens om några särskilda avtalsvillkor eller
där parterna har kommit överens om villkor eller ingått
avtal som direkt eller indirekt åsidosätter eller begränsar
konsumentens rättigheter och som, i den mån dessa
rättigheter följer av detta direktiv, inte är bindande för
konsumenten.
8. För att förenkla tillämpningen av principen om avtalsen-
lighet är det värdefullt att i fråga om de vanligaste
situationerna införa en presumption om avtalsenlighet
om inte motsatsen bevisas. Den presumptionen begränsar
inte principen om avtalsfrihet. Om det saknas särskilda
avtalsvillkor eller om minimiskyddsklausulen tillämpas,
får denna presumptions beståndsdelar användas för att
avgöra om det i fråga om de aktuella varorna föreligger
bristande avtalsenlighet. Den kvalitet och de prestanda
som konsumenterna rimligen kan förvänta sig beror
bland annat på om varorna är nya eller begagnade.
Presumptionens beståndsdelar är kumulativa. Om
omständigheterna i ärendet gör att någon enskild
beståndsdel är uppenbart olämplig skall presumptionens
övriga beståndsdelar ändå gälla.
9. Säljaren bör vara direkt ansvarig gentemot konsumenten
för varans avtalsenlighet. Detta är den traditionella
lösningen i medlemsstaternas rättsordningar. Det bör
ändå stå säljaren fritt att i enlighet med nationell lag
rikta anspråk mot tillverkaren, en tidigare säljare eller

⁽¹⁾ EGT C 307, 16.10.1996, s. 8 och
EGT C 148, 14.5.1998, s. 12.

⁽²⁾ EGT C 66, 3.3.1997, s. 5.

⁽³⁾ Europaparlamentets yttrande av den 10 mars 1998 (EGT C 104,
6.4.1998, s. 30), rådets gemensamma ståndpunkt av den
24 september 1998 (EGT C 333, 30.10.1998, s. 46) och Europa-
parlamentets beslut av den 17 december 1998 (EGT C 98,
9.4.1999, s. 226). Europaparlamentets beslut av den 5 maj 1999.
Rådets beslut av den 17 maj 1999.

någon annan mellanhand i avtalskedjan, om han inte har avstått från denna rätt. Detta direktiv påverkar inte avtalsfrihetens princip i förhållandet mellan säljaren, tillverkaren, en tidigare säljare eller någon annan mellanhand. Frågan om mot vem och på vilket sätt säljaren kan rikta anspråk skall avgöras enligt nationell lag.

10. I fall av bristande avtalsenlighet hos varan bör konsumenten ha rätt att utan kostnad få varan återställd till avtalsenlighet, och att därvid välja mellan att få varan reparerad och att få den utbytt eller, om detta inte sker, att få ett prisavdrag eller att häva avtalet.
11. Konsumenten får till att börja med kräva att säljaren reparerar varan eller byter ut den, såvida inte sådana påföljder är omöjliga eller oproportionella. Huruvida en påföljd är oproportionell bör fastställas objektivt. En påföljd är oproportionell om den i jämförelse med en annan påföljd skulle åsamka säljaren kostnader som är orimliga. För att kostnaderna skall anses orimliga bör kostnaderna för den ena påföljden vara avsevärt högre än kostnaderna för den andra.
12. I fall av bristande avtalsenlighet får säljaren alltid erbjuda konsumenten en uppgörelse genom någon av alla de påföljder som står till buds. Det är konsumenten som skall besluta om han skall anta eller avvisa detta erbjudande.
13. För att göra det möjligt för konsumenterna att dra nytta av den inre marknaden och att köpa konsumentvaror i en annan medlemsstat, bör det i konsumenternas intresse rekommenderas att tillverkare av konsumentvaror som marknadsförs i flera medlemsstater på varan anbringa en förteckning med åtminstone en kontaktadress i varje medlemsstat där varan marknadsförs.
14. Hänvisningen till tidpunkten för leverans innebär inte att medlemsstaterna bör ändra sina regler om riskens övergång.
15. Medlemsstaterna får föreskriva att en återbetalning till konsumenten får minskas för att beakta den nytta konsumenten har haft av varan sedan den levererades till honom. Detaljerade bestämmelser om hävning av avtalet får införas i den nationella lagstiftningen.
16. På grund av begagnade varors specifika art är det vanligtvis omöjligt att byta ut dem. Konsumenten har därför vanligtvis inte bytesrätt när det gäller dessa varor. Medlemsstaterna får ge parterna möjlighet att komma överens om en förkortad ansvarstid för sådana varor.
17. Det är lämpligt att begränsa den tid under vilken säljaren är ansvarig för sådan bristande avtalsenlighet som föreligger vid leveransen av varan. Medlemsstaterna får också meddela föreskrifter som innebär begränsning av

den frist inom vilken konsumenten kan utöva sina rättigheter, under förutsättning att en sådan frist inte löper ut inom två år från leveransen. Om preskriptionsfristen enligt nationell lag inte börjar löpa när varan levereras, får preskriptionsfristens sammanlagda längd enligt nationell lag inte understiga två år från leveranstidpunkten.

18. Medlemsstaterna får meddela föreskrifter om uppskjutande och avbrytande av den tidsperiod under vilken alla slag av bristande avtalsenlighet måste visa sig, och av preskriptionsfristen, om detta är tillämpligt och i enlighet med deras nationella lagar, i fall av reparation, utbyte eller förhandlingar mellan säljaren och konsumenten för att åstadkomma en uppgörelse i godo.
19. Medlemsstaterna bör tillåtas att bestämma en tidsfrist inom vilken konsumenten måste informera säljaren om all bristande avtalsenlighet. Medlemsstaterna får säkerställa en högre skyddsnivå för konsumenten genom att inte införa någon sådan skyldighet. Konsumenterna bör i vart fall överallt i gemenskapen ha minst två månader på sig att informera säljaren om att bristande avtalsenlighet föreligger.
20. Medlemsstaterna bör se till att en sådan tidsfrist inte missgynnar konsumenter som handlar över gränserna. Alla medlemsstater bör informera kommissionen om hur de använder denna bestämmelse. Kommissionen bör övervaka effekten för konsumenterna och för den inre marknaden av den varierande tillämpningen av denna bestämmelse. Information om hur en medlemsstat använder denna bestämmelse bör finnas tillgänglig för de övriga medlemsstaterna samt för konsumenter och konsumentorganisationer inom hela gemenskapen. En sammanfattning av läget i alla medlemsstaterna bör därför offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.
21. För vissa slag av varor är det brukligt att säljare och tillverkare erbjuder garantier mot alla felaktigheter som visar sig inom viss tid. Detta bruk kan stimulera konkurrensen. Även om sådana garantier är legitima marknadsföringsinstrument får de inte vilseleda konsumenten. För att se till att konsumenterna inte vilseleds bör garantierna innehålla viss information, däribland ett uttalande av innebörd att garantin inte påverkar konsumentens rättigheter enligt lag.
22. Parterna får inte genom överenskommelse begränsa eller åsidosätta de rättigheter som konsumenterna tillerkänns eftersom detta skulle leda till att det rättsliga skyddet urholkas. Denna princip bör också gälla i fråga om

avtalsbestämmelser som förutsätter att konsumenten kände till varje bristande avtalsenlighet i fråga om konsumentvaran vid den tidpunkt då avtalet ingicks. Det skydd som konsumenterna tillerkänns enligt detta direktiv bör inte minskas därför att lagen i en icke-medlemsstat har valts som tillämplig lag i fråga om avtalet.

23. Lagstiftning och rättspraxis på detta område i de olika medlemsstaterna visar att det finns ett ökat intresse för att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå. Mot bakgrund av denna tendens och av de erfarenheter som görs vid detta direktivs genomförande kan det visa sig nödvändigt att gå ännu längre i harmonisering, särskilt genom att föreskriva ett direkt ansvar för tillverkaren i fråga om fel som denne är ansvarig för.
24. Medlemsstaterna bör på det område som omfattas av detta direktiv tillåtas att anta eller behålla strängare bestämmelser för att säkerställa en ännu högre konsumentskyddsnivå.
25. Enligt kommissionens rekommendation av den 30 mars 1998 om principer som skall tillämpas på de instanser som är ansvariga för förfaranden för reglering av konsumenttvister utanför domstol⁽¹⁾ kan medlemsstaterna inrätta instanser, som säkerställer en opartisk och effektiv handläggning av nationella och gränsöverskridande klagomål och som konsumenterna kan använda som medlare.
26. För att skydda konsumenternas kollektiva intressen, är det lämpligt att lägga till det här direktivet till förteckningen över direktiv som finns i bilagan till Europaparlamentets och rådets direktiv 98/27/EG av den 19 maj 1998 om förbudsföreläggande för att skydda konsumenternas intressen⁽²⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Tillämpningsområde och definitioner

1. Detta direktiv syftar till en tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier, i syfte att säkerställa en enhetlig miniminivå för konsumentskyddet inom ramen för den inre marknaden.
2. I detta direktiv avses med
- a) *konsument*: en fysisk person som genom sådana avtal som omfattas av detta direktiv handlar för ändamål som ligger utanför hans närings- eller yrkesverksamhet,
- b) *konsumentvaror*: alla lösa saker, utom
- varor som säljs exekutivt eller annars tvångsvis på grund av lag,
 - vatten och gas när de inte saluhålls i begränsad volym eller bestämd kvantitet och

— elektricitet,

- c) *säljare*: en fysisk eller juridisk person som enligt avtal säljer konsumentvaror inom ramen för sin närings- eller yrkesverksamhet,
- d) *tillverkare*: en konsumentvaras framställare eller dess importör till Europeiska gemenskapernas territorium eller en person som, genom att placera sitt namn, sitt varumärke eller annat kännetecken på konsumentvaran, uppger sig vara tillverkare,
- e) *garanti*: varje utfästelse som en säljare eller en tillverkare utan extra kostnad gör till konsumenten och som innebär att han skall återbetala det betalade priset eller byta ut, reparera eller på något sätt befatta sig med konsumentvaran, om den inte motsvarar specifikationerna i garantibeviset eller i reklam som rör varan,
- f) *reparation*: konsumentvarans återställande, i fall av bristande avtalsenlighet, till avtalsenlighet.
3. Medlemsstaterna får föreskriva att begreppet *konsumentvaror* inte skall anses omfatta begagnade varor som säljs på offentlig auktion där konsumenterna har möjlighet att personligen närvara vid försäljningen.
4. I detta direktiv skall också med köpeavtal avses sådana avtal om tillhandahållande av konsumentvaror som skall framställas eller tillverkas.

Artikel 2

Avtalsenlighet

1. Säljaren skall vara skyldig att till konsumenten leverera varor som är avtalsenliga.
2. Konsumentvaror skall presumeras vara avtalsenliga om de
- a) stämmer överens med den beskrivning som säljaren har lämnat och om de har samma egenskaper som den vara som säljaren har förevisat konsumenten som prov eller modell,
- b) är lämpliga för det särskilda ändamål för vilket konsumenten behöver dem och som han informerade säljaren om vid tidpunkten för avtalets ingående och som säljaren har godtagit,
- c) är lämpliga för de ändamål för vilka varor av samma slag vanligen används,
- d) är av den kvalitet och har de prestanda som varor av detta slag vanligen har och som konsumenten rimligen kan förvänta sig med hänsyn till varans art och med beaktande av eventuella offentliga uttalanden om varornas särskilda egenskaper som gjorts av säljaren, tillverkaren eller dennes företrädare, i synnerhet i reklam eller på märkningen.
3. Bristande avtalsenlighet enligt denna artikel skall inte anses föreligga om konsumenten vid tidpunkten för avtalets ingående kände till eller inte rimligen kunde vara okunnig om den bristande avtalsenligheten eller om den bristande avtalsenligheten har sitt ursprung i material som tillhandahållits av konsumenten.

⁽¹⁾ EGT L 115, 17.4.1998, s. 31.

⁽²⁾ EGT L 166, 11.6.1998, s. 51.

4. Säljaren skall inte vara bunden av offentliga uttalanden enligt punkt 2 d om han

- visar att han inte kände till och inte rimligen kunde känna till uttalandet i fråga,
- visar att uttalandet vid tidpunkten för avtalets ingående hade rättats, eller
- visar att beslutet att köpa konsumentvaran inte kan ha påverkats av uttalandet.

5. Sådan bristande avtalsenlighet som beror på att konsumentvaran är felaktigt installerad skall anses jämförbar med bristande avtalsenlighet hos varan om installationen utgör en del av köpeavtalet för varan och har utförts av säljaren eller på dennes ansvar. Detta skall även gälla om den vara, som är avsedd att installeras av konsumenten, installeras av konsumenten och den oriktiga installationen beror på brister i installationsanvisningarna.

Artikel 3

Konsumentens rättigheter

1. Säljaren skall vara ansvarig gentemot konsumenten för all bristande avtalsenlighet som föreligger när varan levereras.

2. I fall av bristande avtalsenlighet skall konsumenten ha rätt att utan kostnad få varan återställd till avtalsenlighet genom reparation eller utbyte i enlighet med punkt 3 eller att få ett skäligt prisavdrag eller att häva avtalet med avseende på den varan, i enlighet med punkterna 5 och 6.

3. I första hand har konsumenten rätt att kräva att säljaren reparerar varan eller byter ut den, i båda fallen utan kostnad, såvida detta inte är omöjligt eller oproportionellt.

En påföljd skall anses oproportionell om den åsamkar säljaren kostnader som är orimliga i jämförelse med den alternativa påföljden, under beaktande av

- varans värde om ingen bristande avtalsenlighet hade förelägit,
- betydelsen av den bristande avtalsenligheten och
- huruvida den alternativa påföljden skulle kunna fullgöras utan väsentlig olägenhet för konsumenten.

Alla reparationer och utbyten skall fullgöras inom rimlig tid och utan väsentlig olägenhet för konsumenten samt under beaktande av varans art och det ändamål för vilket konsumenten behövde varan.

4. Uttrycket "utan kostnad" i punkterna 2 och 3 hänför sig till nödvändiga kostnader som uppkommer för att få varan återställd till avtalsenlighet, särskilt frakt-, arbets- och materialkostnader.

5. Konsumenten har rätt att kräva ett lämpligt prisavdrag eller att häva avtalet

- om konsumenten varken har rätt att få varan reparerad eller utbytt eller

- om säljaren inte har vidtagit rättelse inom rimlig tid eller
- om säljaren inte har vidtagit rättelse utan väsentlig olägenhet för konsumenten.

6. Konsumenten har inte rätt att häva avtalet om bristen på avtalsenlighet är ringa.

Artikel 4

Regressrätt

När den slutliga säljaren är ansvarig gentemot konsumenten på grund av sådan bristande avtalsenlighet som beror på handlande eller underlåtenhet av tillverkaren, en säljare i tidigare led i samma avtalskedja eller någon annan mellanhand, skall den slutliga säljaren ha rätt att rikta anspråk mot den eller de personer i avtalskedjan som är ansvarig. Frågan om mot vilken eller vilka ansvariga personer den slutliga säljaren kan rikta anspråk skall, liksom frågan om vilka åtgärder och villkor som därvid skall gälla, avgöras enligt nationell lag.

Artikel 5

Tidsfrister

1. Säljaren skall anses ansvarig enligt artikel 3 när den bristande avtalsenligheten visar sig inom två år efter leveransen av varan. Om de rättigheter som anges i artikel 3.2 enligt nationell lag är föremål för en preskriptionsfrist, skall den fristen inte löpa ut inom två år från tidpunkten för leveransen.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att konsumenten, för att kunna utnyttja sina rättigheter, måste upplysa säljaren om den bristande avtalsenligheten inom två månader från den dag då han upptäckte den.

Medlemsstaterna skall informera kommissionen om hur de använder denna bestämmelse. Kommissionen skall övervaka vad effekten blir för konsumenterna och för den inre marknaden av att medlemsstaterna har denna möjlighet.

Kommissionen skall senast den 7 januari 2003 förbereda en rapport om hur medlemsstaterna använder denna punkt. Denna rapport skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

3. Om inte motsatsen bevisas, skall en bristande avtalsenlighet som visar sig inom sex månader från leveransen av varan presumeras ha funnits vid tidpunkten för leveransen, utom när denna presumption är oförenlig med varans eller den bristande avtalsenlighetens art.

Artikel 6

Garantier

1. En garanti skall juridiskt binda den som ger den enligt de villkor som anges i garantibeviset och tillhörande reklam.

2. I garantin skall det

- anges att konsumenten har vissa rättigheter enligt lag, enligt tillämplig nationell lagstiftning om försäljning av konsumentvaror, och klargöras att dessa rättigheter inte påverkas av garantin,
- förklaras på vanligt begripligt språk vad garantin innehåller och vilka huvudsakliga uppgifter som är nödvändiga för att framställa anspråk enligt garantin, särskilt dennas varaktighet och territoriella omfattning samt garantigivarens namn och adress.

3. Om konsumenten begär det skall garantin hållas tillgänglig i skriftlig form eller i ett annat varaktigt medium som är tillgängligt och åtkomligt för honom.

4. Under förutsättning att detta överensstämmer med fördragets regler får den medlemsstat där varan marknadsförs med avseende på sitt territorium föreskriva att garantin skall avfattas på ett eller flera av de officiella gemenskapsspråk som medlemsstaten själv bestämmer.

5. Om en garanti inte uppfyller kraven enligt punkterna 2, 3 eller 4 skall detta inte på något sätt påverka garantins giltighet och konsumenten skall fortfarande kunna förlita sig på garantin och kräva att den infrias.

Artikel 7

Bestämmelsernas bindande karaktär

1. Avtalsvillkor eller överenskommelser som ingås med säljaren innan denna får kännedom om den bristande avtalsenligheten, och som direkt eller indirekt åsidosätter eller begränsar de rättigheter som följer av detta direktiv, skall enligt nationell lagstiftning inte vara bindande för konsumenten.

Medlemsstaterna får föreskriva att säljaren och konsumenten i fråga om begagnade varor får komma överens om vissa avtalsvillkor eller ingå överenskommelser med kortare ansvarstid för säljaren än den som föreskrivs i artikel 5.1. En sådan ansvarstid får inte understiga ett år.

2. Medlemsstaterna skall, för fall då avtalet har nära anknytning till medlemsstaternas territorium, vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att konsumenterna inte berövas det skydd som ges i detta direktiv till följd av att lagen i en icke-medlemsstat väljs som tillämplig rätt med avseende på avtalet.

Artikel 8

Nationell lag och minimiskydd

1. De rättigheter som följer av detta direktiv skall utövas utan att det påverkar andra rättigheter som konsumenten kan åberopa i enlighet med nationella bestämmelser om avtalsrättsligt eller icke-avtalsrättsligt ansvar.

2. Medlemsstaterna får, inom det område som regleras av detta direktiv, anta eller behålla sådana strängare bestämmelser som är förenliga med fördraget, för att säkerställa en högre konsumentskyddsnivå.

Artikel 9

Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att informera konsumenterna om den nationella lagstiftning som överför detta direktiv samt, när det är lämpligt, uppmuntra branschorganisationer att informera konsumenterna om deras rättigheter.

Artikel 10

Bilagan till direktiv 98/27/EG skall kompletteras enligt följande:

"10. Europaparlamentets och rådets direktiv 99/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier (EGT L 171, 7.7.1999, s. 12).".

Artikel 11

Överföring

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 januari 2002. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 12

Översyn

Kommissionen skall senast den 7 juni 2006 se över tillämpningen av detta direktiv och lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet. I rapporten skall bland annat möjligheten att införa direkt ansvar för tillverkaren granskas och den skall om så är lämpligt åtföljas av förslag.

Artikel 13

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 14

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 25 maj 1999.

På Europaparlamentets vägnar

J. M. GIL-ROBLES

Ordförande

På rådets vägnar

H. EICHEL

Ordförande

II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 28 juni 1999

om ändring av kommissionens beslut 92/271/EEG om import till gemenskapen av levande djur och animaliska produkter som har sitt ursprung i eller har avsänts från Bosnien och Hercegovina

[delgivet med nr K(1999) 1728]

(Text av betydelse för EES)

(1999/441/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT
DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets direktiv 91/496/EEG av den 15 juli 1991 om fastställande av regler för hur veterinärkontroller skall organiseras för djur som importeras till gemenskapen från tredje land och om ändring av direktiven 89/662/EEG, 90/425/EEG och 90/675/EEG ⁽¹⁾, senast ändrat genom direktiv 96/43/EG ⁽²⁾, särskilt artikel 18 i detta,

med beaktande av rådets direktiv 90/675/EEG av den 10 december 1990 om principerna för organisering av veterinärkontroller av produkter som förs in i gemenskapen från tredje land ⁽³⁾, särskilt artikel 19 i detta,

med beaktande av rådets direktiv 97/78/EG av den 18 december 1997 om principerna för organisering av veterinärkontroller av produkter från tredje land som förs in i gemenskapen ⁽⁴⁾, särskild artikel 22.6 i detta, och

av följande skäl:

1. Till följd av den situation som uppkom i Bosnien och Hercegovina 1992 antog kommissionen den 20 maj 1992 beslut 92/271/EEG ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ EGT L 268, 24.9.1991, s. 56.

⁽²⁾ EGT L 162, 1.7.1996, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 373, 31.12.1990, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 24, 31.1.1998, s. 9.

⁽⁵⁾ EGT L 138, 21.5.1992, s. 39.

2. Situationen i Bosnien och Hercegovina har förbättrats.

3. Bosnien och Hercegovina har blivit medlem av Internationella byrån för epizootier (OIE) och bör därmed rapportera alla anmälningspliktiga sjukdomar.

4. Med hänsyn till den nuvarande EG-lagstiftningen är det möjligt att häva förbudet i beslut 92/271/EEG. Import av hästdjur får inte tillåtas utan en föregående bedömning av hälsosituationen för hästdjur i Bosnien och Hercegovina.

5. Beslut 92/271/EEG bör därför ändras på lämpligt sätt.

6. De åtgärder som föreskrivs i detta beslut är förenliga med yttrandet från Ständiga veterinärkommittén.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Artikel 1 i beslut 92/271/EEG skall ersättas av följande:

"Artikel 1

Medlemsstaterna skall inte tillåta import av hästdjur som har sitt ursprung i eller har avsänts från Bosnien och Hercegovina."

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 28 juni 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen
